

Pytania prejudycjalne

1) a) Czy art. 56 i 43 traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską należy interpretować w taki sposób, że sprzeciwiają się one systemowi podatkowemu mającemu na celu wyeliminowanie podwójnego opodatkowania dywidend w znaczeniu ekonomicznym, który

i) pozwala spółce dominującej zaliczyć na poczet podatku od dochodów kapitałowych, do zapłaty którego jest zobowiązana z tytułu redystrybucji swoim akcjonariuszom dywidend wypłaconych jej przez spółki zależne, kwoty obniżki podatku związanej z wypłatą tych dywidend, jeżeli wypłacone one zostały przez spółkę zależną mającą swoją siedzibę we Francji,

ii) ale nie dają takiego uprawnienia, w sytuacji, kiedy dywidendy zostały wypłacone przez spółkę zależną mającą swoją siedzibę w innym państwie członkowskim Wspólnoty Europejskiej, bowiem system ten, w tym przypadku, nie daje uprawnienia do obniżki podatku związanej z wypłatą dywidend przez tę spółkę zależną na tej podstawie, iż taki system sam w sobie stanowiłby naruszenie, wobec spółki dominującej, zasad swobodnego przepływu kapitału lub swobody działalności gospodarczej?

b) W przypadku negatywnej odpowiedzi na pierwszy punkt, czy postanowienia te należy interpretować w taki sposób, że jednakże sprzeciwiają się takiemu systemowi w zakresie, w jakim należałoby również uwzględnić sytuację akcjonariuszy, bowiem, po zapłaconiu podatku od dochodów kapitałowych, kwota dywidend wypłaconych przez spółki zależne, a następnie wypłaconych przez spółkę dominującą swoim akcjonariuszom jest różna w zależności od tego, czy spółki zależne mają swoje siedziby we Francji czy w innym państwie członkowskim Wspólnoty, i w taki sposób ten system może zniechęcać akcjonariuszy do inwestowania w spółkę dominującą, a tym samym skutkowałaby utrudnieniem w pozyskiwaniu kapitału przez tą spółkę i może również zniechęcać spółkę dominującą do inwestowania kapitału w spółki zależne mające swoje siedziby w innych państwach członkowskich, poza granicami Francji, lub też do tworzenia spółek zależnych w tych państwach?

2) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytania zawarte w pkt I ppkt 1 lub 2 i w sytuacji, gdyby art. 56 i 43 traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską były interpretowane w taki sposób, że sprzeciwiają się systemowi podatku od dochodów kapitałowych opisanemu powyżej oraz, że, w następstwie tego organy administracji podatkowej są, co do zasady, zobowiązane dokonać zwrotu kwot pobranych na jego podstawie w zakresie, w jakim zostały one pobrane z naruszeniem przepisów prawa wspólnotowego, czy w takim systemie, który jako taki, nie powoduje przerzucenia podatku przez podatnika na osobę trzecią, prawo wspólnotowe sprzeciwia się temu:

a) by organy podatkowe mogły odmówić zwrotu kwot podatku zapłaconego przez spółkę dominującą na tej

podstawie, że ów zwrot oznaczałby dla niej bezpodstawne wzbogacenie,

b) oraz, w przypadku negatywnej odpowiedzi, temu, aby okoliczność, że kwota podatku zapłacona przez spółkę dominującą nie stanowi dla niej ani kosztu księgowego, ani podatkowego, ale tylko podlega odliczeniu od całości kwot, które mogą być wypłacone jej akcjonariuszom, może być podniesiona w celu odmowy zwrotu tej kwoty zainteresowanej spółce?

3) Uwzględniając odpowiedź udzieloną na pytania zawarte w pkt I i II, czy wspólnotowe zasady równoważności i skuteczności sprzeciwiają się temu, by zwrot kwot, który może zagwarantować zastosowanie takiego samego systemu podatkowego do dywidend, które są redystrybuowane przez spółkę dominującą, niezależnie od tego, czy mają swe źródło w kwotach wypłacanych przez jej spółki zależne mające siedzibę we Francji, czy też w innym państwie członkowskim Wspólnoty, był uzależniony — z zastrzeżeniem postanowień porozumień dwustronnych podpisanych pomiędzy Francją a danym państwem członkowskim, w którym spółka zależna ma swoją siedzibę, dotyczących wymiany informacji — od warunku przedstawienia przez podatnika dowodów, które znajdują się w jego wyłącznym posiadaniu, dotyczących, dla każdej spornej dywidendy, stawki opodatkowania rzeczywiście zastosowanej oraz kwoty podatku rzeczywiście zapłaconego z tytułu zysków osiągniętych przez jej spółki zależne, mające swoją siedzibę w innych państwach członkowskich — poza Francją — podczas gdy w przypadku spółek zależnych mających swoją siedzibę we Francji dowody te, znane organom podatkowym, nie są wymagane?

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (pierwsza izba) wydanego w dniu 9 czerwca 2009 r. w sprawie T-152/06: NDSHT Nya Destination Stockholm Hotell & Teaterpaket AB przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesione w dniu 12 sierpnia 2009 r przez NDHST Nya Destination Stockholm Hotell & Teaterpaket AB

(Sprawa C-322/09 P)

(2009/C 233/21)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: NDHST Nya Destination Stockholm Hotell & Teaterpaket AB (przedstawiciele: M. Merola et L. Armati, avvocati)

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie zaskarżonego wyroku w całości;
- uznanie skargi Destination Stockholm w sprawie T-152/06 za dopuszczalną i zasadną i w konsekwencji uwzględnienie żądań skarżącej w pierwszej instancji;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.
Tytułem ewentualnym:
- uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i uznanie skargi Destination Stockholm w sprawie T-152/06 za dopuszczalną;
- przekazanie sprawy Sądowi Pierwszej Instancji do ponownego jej rozpoznania co do istoty;
- pozostawienie decyzji w przedmiocie kosztów postępowania w obu instancjach do rozstrzygnięcia w wyroku kończącym postępowanie w sprawie.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie podnosi, że w zaskarżonym wyroku Sąd Pierwszej Instancji:

- błędnie zastosował art. 230 WE, przeinaczając w sposób ewidentny treść zaskarżonych pism, intencję ich autora i przedstawione mu dowody;
- nieprawidłowo zakwalifikował stanowisko Komisji dotyczące zgodności zaskarżonych środków jako stanowisko wstępne i stosował sprzeczne rozumowanie w odniesieniu do tej samej kwestii;
- niesłusznie odniósł się do art. 88 ust. 1 WE uznając, że Komisja odrzuciła wniosek o zalecenie zawierające propozycję właściwych środków;
- zastosował art. 4, 10, 13 i 20 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 659/99⁽¹⁾ w sposób nieprawidłowy, orzekając w szczególności, że dokonana przez Komisję kwalifikacja zaskarżonych środków jako istniejącej pomocy uniemożliwia zaskarżenie odrzucenia skargi do Komisji.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 WE (Dz.U. L 83, s. 1)

Skarga wniesiona w dniu 17 sierpnia 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Austrii.

(Sprawa C-330/09)

(2009/C 233/22)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: G. Braun i M. Adam, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Austrii

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie przyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do zastosowania się do dyrektywy 2006/43/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 maja 2006 r. w sprawie ustawowych badań rocznych sprawozdań finansowych i skonsolidowanych sprawozdań finansowych, zmieniającej dyrektywę Rady 78/660/EWG i 83/349/EWG oraz uchylającej dyrektywę Rady 84/253/EWG⁽¹⁾, a w każdym razie nie powiadając o nich Komisji, Republika Austrii uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy tej dyrektywy
- obciążenie Republiki Austrii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy upłynął w dniu 29 czerwca 2008 r. Do czasu złożenia niniejszej skargi strona pozwana nie przyjęła przepisów koniecznych do transpozycji dyrektywy, a w każdym razie nie poinformowała o nich Komisji.

⁽¹⁾ Dz.U. L 157, s. 87.